

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: MB, bytem zast. Ing. Zdeňkem Urbanem, daňovým poradcem se sídlem v Jičíně, Jungmannova 319, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem v Praze 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, zast. Mgr. Danem Modlitbou, advokátem se sídlem v Praze 5, Na Bělidle 2/830, za účasti zúčastněné osoby: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem v Praze 4, Čerčanská 12, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 25.5.2011, čj. 14/2006-510-RK/36,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí ministra dopravy, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí ministerstva dopravy, odboru pozemních komunikací, ze dne 21.11.2005, čj. 444/2005-120-RD/8. Ve správním řízení bylo pravomocně vydáno stavební povolení zúčastněné osobě na stavbu dálnice D11 – 1105-2 Osíčky – Hradec Králové, v úseku km 86,100 – 88,600.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uváděl tyto žalobní body. Tvrdil, že požadoval změnu nivelety dálnice tak, aby v km 86,59613 byla nižší, což by znamenalo menší šířku náspu dálnice a tedy i menší zábor pozemků, na nichž má právo hospodařit. V procesu EIA podle jeho názoru byla dálnice v tomto úseku v mírném násypu o výšce 1-2 metry a silnice III/32324 vedla nad dálnicí nadjezdem, tedy nikoliv vedení dálnice na vysokém násypu nad citovanou silnicí. Uvedl dále, že nesouhlasí s vyjádřením zúčastněné osoby ze dne 2.2.2006, když z něho není zřejmý požadavek na výšku dálnice nad terénem, v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost, neboť chybí výkresová dokumentace EIA, z výkresové dokumentace není možné ověřit skutečnosti uváděné zúčastněnou osobou a chybí informace o přečerpávání vody; stejně jako nejsou popsány důvody, proč zúčastněná osoba trvá na řešení SO 211, ani

důvody, proč by silnice III. třídy v místě křížení s dálnicí D11 neměla být výrazně nad terénem. Dále žalobce uvedl, že toto vyjádření bylo podepsáno osobou v zastoupení, aniž by bylo uvedeno, jaká osoba to byla.

V další části žaloby žalobce uvádí, že žalovaný nevycházel ve svém rozhodnutí ze skutečného stavu věci, neboť otázku, zda územní rozhodnutí na stavbu dálnice D11 určuje výšku dálnice, řešili Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 31.12.2002, čj. 30 Ca 12/2002-40, a citoval z jeho odůvodnění, že přesné umístění stavby se nelze v územním rozhodnutí ani dobrat, to bude zřejmé až z vlastního projektu dálnice zpracovaného pro účely jejího povolení. Dále žalobce uváděl, že nesouhlasí s tím, že se žalovaný nezabýval jeho rozkladem v tomto ohledu a poukázal na vyhlášku č. 123/1998 Sb., čímž podle jeho názoru porušil ust. § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. Tvrdil, že snížení nivelety dálnice nemusí mít vždy za následek vedení silnice III. třídy v místě křížení 12 metrů nad stávajícím terénem, jednak silnice III. třídy může mít podstatně větší klesání a stoupání, než dálnice, proto dálniční násypy zaberou mnohem více prostoru, než násypy silnice III. třídy. Žalobce uváděl, že podle jeho názoru se správní orgán nedostatečně zabýval alternativní možností výškového řešení předmětného úseku dálnice a vlivem na životní prostředí.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově uváděl tytéž skutečnosti, které jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Zúčastněná osoba se k podané žalobě nevyjádřila.

Z předloženého správního spisu jsou podstatné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že původně bylo o rozkladu žalobce rozhodnuto rozhodnutím ze dne 21.11.2005, čj. 444/2005-120-RD/8. Toto správní rozhodnutí bylo napadeno žalobou, na jejímž základě bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu zamítnuta. Po vrácení věci soudem k pokračování dospěl žalovaný k závěru, že pravomocné rozhodnutí bylo zrušeno pouze z důvodu procesních vad, z hlediska obsahu nebylo zrušené rozhodnutí shledáno v rozporu se zákonem a soud v tomto ohledu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V tomto řízení byla všem účastníkům řízení o rozkladu dána možnost, aby se ve smyslu ust. § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. před vydáním rozhodnutí seznámili se stanoviskem zúčastněné osoby k rozkladu, což bylo učiněno formou veřejné vyhlášky. K tomuto stanovisku se vyjádřil pouze žalobce dopisem ze dne 4.1.2011. V tomto vyjádření žalobce neuvádí žádné nové skutečnosti, které by nebyly příslušnými orgány posuzovány již v územním a stavebním řízení, které by neuvedl ve svém rozkladu ze dne 5.12.2005, a na které bylo věcně reagováno. Současná rozkladová komise se ztotožnila s názorem tehdejší rozkladové komise, že tyto námitky nejsou opodstatněné, proto zopakovala tyto argumenty s tím, že je není třeba měnit. V odůvodnění je pak citována pasáž z odůvodnění z rozhodnutí ze dne 21.11.2005, že požadavky žalobce jdou nad rámec náležitostí a podmínek stavebního povolení ve smyslu ust. § 19 a 20 vyhlášky č. 132/1998 Sb. účinné do 31.12.2006. Ohledně výškového vedení stavby je v odůvodnění uvedeno, že jde výhradně o odbornou problematiku technického řešení, dle vyjádření zúčastněné osoby jde o řešení velmi nevhodné, protože niveleta silnice III. třídy by byla 12 metrů nad okolním terénem. Technické řešení bylo již projednáno v procesu EIA a DÚR a je plně v souladu s územním rozhodnutím o umístění stavby obcí Praskačka, kde byl tento alternativní návrh zamítnut, územní rozhodnutí nabylo právní moci dnem 13.11.2001 a

ministerstvo dopravy není oprávněno zpochybňovat pravomocné územní rozhodnutí, naopak musí jeho závěry respektovat, proto je nutné postupovat podle ust. § 61 odst. 1 stavebního zákona.

Rozhodnutím ministerstva dopravy ze dne 25.11.2005, čj. 444/2005-120-RD/8, byla podle ust. § 66 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), povolena stavba „Dálnice D11, stavba 1105-2 Osičky – Hradec Králové“ v úseku km 86,100 – 88,600 (prvostupňové správní rozhodnutí). Tímto rozhodnutím byly zároveň zamítnuty námitky účastníka řízení Obce Praskačka.

Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce ve stavebním řízení uplatnil námitky proti povolované stavbě; příslušné správní řízení bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 7.9.2005, čj. 444/2005-120-RD/4, tímto oznámením bylo nařízeno ústní jednání na 10.10.2005.

Soud si dále vyžádal doplnění správního spisu o další podklady. Vyjádřením zúčastněné osoby ze dne 2.2.2006 se tato osoba (Ředitelství silnic a dálnic ČR) vyjádřila k podanému rozkladu žalobce ze dne 5.12.2005. Ve vyjádření uvádí svůj názor na argumenty uvedené v předmětném rozkladu. Vyjádření je podepsáno ředitelem Závodu Praha s podpisem nečitelným s poznámkou v.z. Toto vyjádření k rozkladu bylo žalobci (jeho zástupci) doručeno s průvodním dopisem žalovaného ze dne 7.12.2010.

Dále byl do spisu doplněn posudek na stavbu dálnice D11 v úseku Libice nad Cidlinou – Hradec Králové z ledna 1996 zpracovatelem Ing. Mojmírem Novotným. Na straně 121 tohoto posudku, jehož se žalobce nekonkrétně dovolává v žalobě, je uvedeno posouzení jednotlivých připomínek obecního zastupitelstva Libiřany, konkrétně čtvrtý odstavec se týká sněží ornice a podorniční vrstvy v hloubce max. 60-70 cm.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 61 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném v rozhodné době: *„Stavební úřad oznámí zahájení stavebního řízení dotčeným orgánům státní správy a všem známým účastníkům a nařídí ústní jednání spojené s místním šetřením. Současně upozorní účastníky, že své námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto. K připomínkám a námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení nebo při projednávání regulačního plánu, jakož i územního plánu zóny nebo územního projektu zóny, se nepřihlíží.“*

V dané věci je nutné nejprve uvést, že je podstatné, zda žalobce uplatnil námitky, které uvádí v žalobě, také v příslušném stavebním řízení v zákonem stanovené lhůtě uvedené shora, což v žalobě nikde netvrdí, a ani prvostupňové správní rozhodnutí výrok v tomto smyslu neobsahuje, což podporuje závěr, že tyto námitky žalobce neuplatnil (odpovídá tomu i obsah předloženého správního spisu). Věcně je tak nutné uzavřít, že jeho námitky proti povolené stavbě neuplatnil ve lhůtě stanovené stavebním zákonem, proto je nemůže vznášet až v řízení před soudem či případně v podaném rozkladu (odvolání) proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. S ohledem na shora uvedenou zákonnou úpravu pak příslušné správní úřady

nemohou tyto námitky až v této fázi řízení akceptovat, neboť naopak jsou povinni k nim nepřihlížet.

Dále je nutné uvést, že s ohledem na skutečnost, že soudní přezkum správního rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, je vybudováno na dispoziční zásadě v tom smyslu, že soud přezkoumává pouze konkrétně uplatněné žalobní body (ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.), rovněž soud ve správním soudnictví je vázán a limitován ve svém přezkumu, a to příslušnými žalobními body. Pokud tedy, jako v tomto případě, zákon stanoví lhůtu, do kdy je nutné příslušné připomínky (námitky) uplatnit, a při přezkumu soud zjistí, že tyto námitky uplatněny nebyly, nemůže soud pak sám ani tyto námitky znovu věcně přezkoumávat. Tím by se naprosto popřela zásada koncentrace příslušného stavebního řízení, uvedená v ust. § 61 odst. 1 stavebního zákona a soud by se tak stavěl do pozice správního orgánu, který o věci sám rozhoduje. Taková koncepce není pro správní soudnictví přípustná.

V této věci je nutné uvést, že žádný žalobní bod, který by se týkal toho, že o námitkách žalobce nebylo ve správním řízení rozhodnuto, žalobce neuplatnil. Soud tak musí uzavřít, že se k věcným námitkám proti správnímu rozhodnutí nemůže vyjadřovat, neboť tyto námitky nebyly včas v řízení uplatněny a správní orgány tak o nich v souladu se zákonem neměly pravomoc rozhodovat. Obdobně byl tento právní názor vyjádřen i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2008, čj. 9 As 80/2007-66 (dostupný na www.nssoud.cz).

V žalobě žalobce obsahově, po přezkoumání obsahu správního spisu, vznáší částečně námitky, které měla ve správním řízení osoba jiná (obec Praskačka), které však sám žalobce ve správním řízení neuplatňoval (tento závěr se týká námitek, které mohl žalobce uplatnit v řízení stavebním – řešení stavby dálnice a zábor pozemků, polemika se stavebním a technickým řešením stavby). Soud v této souvislosti upozorňuje, že možnost vznést takové námitky až v žalobních bodech je velice omezena, neboť soudy ve správním soudnictví chrání veřejná subjektivní práva účastníků řízení (ust. § 2 s.ř.s.). Pokud účastník příslušného správního řízení, ač k tomu měl možnost, se těchto práv nedovolával, ačkoliv mu to koncentrace řízení podle ust. § 61 stavebního zákona ukládá, pak nemůže až v žalobě tyto námitky či nesouhlas s vydaným povolením vznášet (kromě námitek, které se týkají výlučně rozporu vydaného stavebního povolení ve smyslu konkrétního porušení kogentního předpisu hmotného nebo procesního práva, což v daném případě nenastalo – žalobce poměrně značně nekonkrétně napadá vhodnost zvoleného stavebního řešení stavby, navíc, jak již bylo uvedeno, nikde neuvádí, zda tyto námitky uplatňoval ve správním řízení a jak a proč nesouhlasí s napadeným správním rozhodnutím).

Totéž lze uvést o námitkách, které směřují do oblasti, která mohla být uplatněna v územním řízení – takovou námitkou podle názoru soudu je rovněž námitka výškového řešení příslušné stavby (resp. upřednostnění jedné z variant výškového řešení, snížení nivelety dálnice). V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.9.2011, čj. 1 As 83/2011 – 4, dostupný rovněž na www.nssoud.cz, který obdobnou problematiku řešil. Pokud žalobce poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.12.2002, čj. 30 Ca 12/2002-40, který si soud od žalobce vyžádal, pak podle názoru soudu tento rozsudek přímo zde řešenou právní problematiku nerozebíral, když se týkal územního řízení, a k charakteru územního a stavebního řízení se podle názoru nevyjadřoval. Pokud určitý obecný závěr přijal, pak podle názoru byl postupně nahrazen judikaturou novější, přičemž soud v této věci vychází a poukazuje na shora uvedený právní názor v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

V dané věci tak soud obecně uzavírá, že podle jeho názoru nebylo porušeno žádné veřejné subjektivní právo žalobce, když ten neuplatnil příslušné námitky ve lhůtě podle ust. § 61 odst. 1 stavebního zákona, a o jeho rozkladu bylo věcně rozhodnuto napadeným správním rozhodnutím, aniž by žalobce uváděl v žalobě důvody, proč s takovým rozhodnutím a posouzením věci žalovaným nesouhlasí.

Pokud žalobce poukazuje na vyjádření zúčastněné osoby – tedy Ředitelství silnic a dálnic ze dne 2.2.2006, s nímž věcně nesouhlasí, pak soud uvádí, že se nejedná o žádné rozhodnutí, které by bylo schopné zasáhnout žalobce v jeho veřejných právech a povinnostech – jedná se pouze o vyjádření této zúčastněné osoby k podanému rozkladu žalobce, o němž nerozhodovalo pochopitelně toto vyjádření, ale žalobou napadené rozhodnutí. Podle názoru soudu tak konkrétní žalobní body, které vyjadřují nesouhlas s tímto stanoviskem zúčastněné osoby, nemůže soud přezkoumávat, neboť se nejedná o žádné rozhodnutí, které by autoritativně upravovalo práva a povinnosti žalobce a nejedná se ani o žádné podkladové rozhodnutí, z něhož by napadené správní rozhodnutí vycházelo.

V dané věci pak soud pro úplnost uvádí, že podle jeho názoru nedošlo k obecně formulovanému porušení právních norem, jak uvádí žalobce (tedy porušení ust. § 3 odst. 4, 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). V dané věci je patrné, že žalovaný rozhodl o rozkladu žalobce, respektoval právní názor správního soudu uvedený v předchozím kasačním rozhodnutí zdejšího soudu, umožnil ostatním účastníkům vyjádřit se k tomuto rozkladu, zaslal žalobci vyjádření zúčastněné osoby k jeho rozkladu, a o rozkladu posléze rozhodl, své rozhodnutí odůvodnil a v odůvodnění tohoto rozhodnutí rozebral námitky, které žalobce uváděl v rozkladu. Podle názoru soudu tak k žádnému porušení procesních práv žalobce, jak je obecně uváděl v žalobě, nedošlo a žaloba je tak nedůvodná.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

O věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. března 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu